

Script Theatermonoloog ‘Dolly, het hondje dat ineens verdwenen was’.

Theatermonoloog van Allard van Lenthe Deventer, augustus 2018 .

Mail: avanlenthe@hetnet.nl.

Ik heb Biesheuvel-verhalen bewerkt tot 3 theatermonologen:

- 1. Een dag uit het leven van Maarten Biesheuvel,**
- 2. De kerstavond van Maarten,**
- 3. Dolly, het hondje dat ineens verdwenen was.**

Maarten Biesheuvel was eind 1900 de bekendste schrijver van het korte verhaal. De jaarlijkse prijs voor Het Korte Verhaal is naar hem genoemd.

In het verhaal ‘Dolly’ vertelt Maarten hoe hij als 6-jarige op straat een irritant hondje ziet verdwijnen.

Acteur: een man of een vrouw

Locatie: een stoep en een stapel straatstenen.

Duur 15 minuten

Begin:

(Zit op de stoep, neuriet, speelt met steentjes)

Ik ben 6, ik logeer bij mijn oma in Osdorp, ik zit op de stoep, de straat is opgebroken, zand, hopen stenen....

Er is een stratenmaker aan het werk, tik, tik... tik..

Ik vind stratenmakers fantastisch. Dat ie zo'n rommel durft te maken in een deftige straat.

Ik wil ook stratenmaker worden.

Zo handig. Zoals ie een steen opgooit naar z'n linkerhand en dan met dat houweel..

Tik, een steen precies door midden.

Het is een koud kunstje voor hem.

Er komt een hondje uit een zijstraat, een keffer.

Wew, wew, wew-wew!

Het is een dik klein hondje, hij heeft bolle oogjes, hij waggelt op zijn pootjes.

Het hondje gaat tegenover de stratenmaker staan

Wew, wew, wew-wew, wew, wew, wew-wew!

Misschien vindt hij het wel niks, die rommel in de straat.

Wew, wew, wew-wew, wew, wew, wew-wew!

De stratenmaker reageert niet

Wew, wew, wew-wew!

Dan heeft de stratenmaker er genoeg van. Hij vloekt het hondje weg. Rot op krengr!

Dat helpt, maar het helpt maar even, het hondje gaat weer in de aanval.

Ik zou hem een schop hebben gegeven, zo kun je toch niet werken!

De stratenmaker gaat onverstoord door. Tik Tik..

Het hondje is nu vlak bij hem

Wew, wew, wew-wew-wew!

Dan, de stratenmaker wil weer een klap op een steen geven, geeft hij het hondje een klap op z'n kop, precies tussen z'n oren. De volgende klap weer op een steen, precies doormidden.

Het hondje zakt in elkaar, hij doet niks meer.

De stratenmaker werkt door, hij kijkt niet op of om.

Langzaam schuift hij achteruit, hij graaft een gat, schuift het hondje erin, gooit er zand over en legt er stenen op, hij schiet al lekker op.

Hij kijkt naar mij, hij geeft me een knipoog, hij legt zijn vinger tegen z'n lippen en knipoogt nog eens.

Ik moet ervan zuchten...Dat hondje heeft het er zelf naar gemaakt, maar dood? En onder de grond?

Om de hoek is een bakkerswinkel.

Er komt een deftige dame uit de winkel, ze kijkt waar haar hondje is, ze roept Dolly!

..Do-oly!

Ze kijkt verstoord naar de opgebroken straat.

Dolly! ..Do-o-ly!

Dan gaat ze naar de stratenmaker, ze vraagt: 'Heeft u Dolly soms gezien?'

'Een hondje?'

'Ja, een klein wit hondje!'

'Die heb ik gezien.' zegt de stratenmaker. Die is die kant opgegaan. Niet waar jongen?'

Ik knik. Ja die kant.

De vrouw kijkt even naar mij, dan loopt ze de aangewezen richting op

Dolly! ..Do-o-oly!

De stratenmaker steekt zijn duim op naar mij, we hebben elkaar begrepen. Dan werkt hij verder, hij is nog lang niet klaar.

Einde